

25. évközi vasárnap 2013.

Bevezetés

A mai, évközi 25. vasárnap evangéliumában a hamis sáfárról szóló elbeszélést halljuk majd. Megjegyzem, hogy a hatóságok napjainkban is, szinte naponta gyanúsítanak meg, és vesznek őrizetbe valakit hűtlen kezelés miatt. Úgy tűnik az evangéliumi elbeszélésből, hogy a visszaélések és csalások a régebbi időkben is gyakran előfordulhattak. Mivel Jézus példabeszédei alapvetően a mindennapi életből merítik témájukat, nyugodtan állíthatjuk, hogy a hűtlen intéző esete, sem egy tanmese, hanem a valóságban is megtörtént esemény.

Nem értjük, hogy miért dicsérte meg a gazda ezt az okirathamisító, gyenge-jellemű intézőt. Nem az okirat-hamisításért, hanem azért a leleményességéért, amellyel igyekezett jövőjét biztosítani.

Ebben a válságokkal teli világban, milyen bennünk, a saját, családjunk és nemzetünk jövőjét biztosítani tudó leleményesség?

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Jézusunk, bocsásd meg, hogy nem tudunk jól bánni a Tőled kapott javainkkal. Uram, irgalmazz!

Jézusunk, bocsásd meg, hogy állandóan zúgolódnunk anyagi körülményeink miatt. Krisztus, kegyelmezz!

Jézusunk, bocsásd meg, hogy nem tudunk a hamis mammonból barátokat szerezni. Uram, irgalmazz!

Evangélium

Jézusnak, a „hamis sáfárról” szóló ma is időszerű példabeszédét hallottuk az imént. Napjainkban kevésbé ismert a „sáfár” kifejezés, ezért intézőnek is lehet nevezni azt a személyt, akit az ura megbízott azal, hogy az összes vagyonának a kezelője legyen. A példázatban egy ilyen intézőről esik szó, akit bevádoltak az uránál, hogy eltékozolja a vagyonát. Az úr maga elé hívatta a hűtlen intézőt és közölte vele, hogy nem maradhat tovább intéző, adjon számot az intézőségéről.

A sáfár ekkor így gondolkodott magában: „kapálni nem tudok, koldulni szégyellek”. Ezért az az ötlete támadt, hogy az ura vagyonán, ami még a kezén van, az ura adósainak javára „játékonykodni” kezd. Úgy hogy, miután elbocsátják az intézőségéből, ennek fejében a jól járt adósok majd befogadják őt a házaikba. Úgy járt el, hogy míg játékonykodott, urát ezzel még jobban megkárosította. Gyakorlatilag csalt és becstelenül járt el, mégis az úr megdicsérte a hamis sáfárát, hogy okosan cselekedett.

A példázat könnyen félreérthető. Sokáig én sem értettem igazán. Félreérthető a példázat. Sokan azt gondolják, hogy Jézus dicsérte meg a hamis sáfárt a példázat végén. Az „úr” szó nem Jézusra, hanem a gazdára vonatkozik. Hangsúlyozni kell, hogy nem Jézus dicsérte meg őt, hanem az intéző ura.

A következő probléma az, hogy ha a sáfár megkárosította urát, akkor az mégis *miért dicsérte meg* ezek után? Hogyan lehet megdicsér-

ni valakit, amikor az meglopja ura vagyonát, és miután számon kérik tőle, akkor még nagyobb károsítást hajt végre? Mi ebben a dicsérni való, hiszen „ez már több a soknál”? Végül pedig *miért aktuális ma* is ez a példázat?

Eredetileg a példázat a tanítványok körében hangzott el, de Jézus szavait a farizeusok is hallották, ezért nyugodtan mondhatjuk azt, hogy Jézus „úgy mondta el Péternek, hogy közben értse Pál is”, úgy szólt a tanítványaihoz, hogy megértsék az ott ólálkodó farizeusok és írástudók.

Vallási síkra térve: Jézus korában ők voltak az Úristen intézői, a hamis intézők, akik az Istentől kaptak ajándékokat, javakat a saját részükre tartották meg, és arra használták a megbízatásukat, hogy ezzel a nép fölé emeljék önmagukat. A „Írássok” fölé saját magyarázataikat helyezték mértékül az emberek elé. Ezzel súlyos igát raktak a nép nyakára.

Ott voltak még Jézus körül a vámosok is, akik közül többen ráeszméltek arra, hogy a Mester éppen róluk beszél, ők azok, akik folyamatosan becsapják a népet, de számukra is van kiút. Ők vagyonos és módos emberek lévén, segíthetnék Isten akaratát megvalósulni itt e földön. Enyhíthetnék az igazságtalanságot és a nyomort ezen a Földön. Tehát ők is tehetnének valamit azért, hogy befogadottak legyenek majd az örök hajlékokba.

Miért dicsérte meg az ura a hűtlen és hamis intézőt? Az ura azért dicsérte meg a hamis intézőjét, mert az a saját érdekei szerint jól tudta használni az eszét. Ha a maga érde-

kében így tud eljárni. A vagyonból nemcsak saját magának tesz félre, de másoknak is juttat, még jótékonykodni is tud, bizonyára ért valamit az intézőséghez is. És ez a lényeg. A dicséretet ezért kapta, és nem a csalásáért.

És milyen szempontból állította Jézus példaként elének ezt a mihaszna sáfárt? Tényként állapította meg, hogy okosan cselekedett, leleményes volt, hogy „e világ fiai a maguk nemében okosabbak, mint a világosság fiai.” A világosság fiai is legyenek hát legalább olyan okosak, mint a Mammonimádó világ fiai!

A farizeusoknak, az írástudóknak, a vámosoknak, és minden akkor és ma élő embernek szól ez a történet, hogy tanuljon meg mindenki a saját érdekein túl is látni és segíteni, még bajban is, másik emberen, még az adóson is, mindabban, amiben az segítségre szorul.

Valamint, nem utolsó sorban szól Jézus mindenkori tanítványaihoz, azokhoz, akik keresztényeknek vallják magukat, hogy azt az okosságot, amit az élet különböző területein használnak, hasznosítsák az elesettek és a rászorulóknak javára is. És ne feledjük nekünk szóló felszólítását: „szerezetek magatoknak barátokat a hamis mammonnal”

Én azt látom és tapasztalom, hogy az igazi hívők, nem feledik. És hálásak és örülnek, hogy adhatnak, mert „nagyobb öröm adni, mint kapni”.

Amen

F. F.